

Aktuális – a múltból:

Szabó Dezső:

Antiszemizmus

A hal a vízben él, a tüdő oxigénnel táplálkozik, a magyar antiszemita. Dobd ki a halat a vízből: elpusztul. Vedd el az oxigént a tüdőtől: megfullad. Hazudd ki az antiszemizmust a magyarból: a halál leggyalázatosabb nemével hal meg. De mi az antiszemizmus lényege? Miért vagyunk antiszemiták? Miért az antiszemizmus? Életösztönünk első, szükségszerű megnyilatkozása, s melyek e megnyilatkozás helyes formái?

Egy téren sem mondtak annyira ostobaságot mindkét táborban, mint a zsidókérdés körül. Buzgó antiszemiták mondanak jelszavakat és érveket, melyek a zsidóságot leghatalmasabb fegyvereivé válhatnak. Liberális államférfiak előtárlanak érveket, melyeket egy dedós gyermek szétszedhet alaplehetlenségeire. Mert jobbról és balról nem állítják be a kérdést a maga nagy történelmi horizontjába, nem viszik vissza, hogy úgy mondjam, természetrajzi egyszerűségére. Egyes esetekben indulnak ki, szentimentalizmussal kandírozzák körül, érdekpárt s más zavaró szenvedélyekkel homályosítják el tisztaságát. Pedig a zsidókérdés lényegében éppen olyan egyszerű, mint amilyen átlátszó és egyszerű nyelvtanilag ez a mondat: a ragadozó ragadoz. És ennek az erős fajnak minden vér szerinti ravaszsága kellett ahhoz, hogy ezt az egyszerű, könnyen érthető lényegét körülvegye a hazugságok, az álhumanizmus, álszociológia, ál-szabadgondolkodás és álforradalom megtévesztő Babelével.

A legnagyobb, legbűnösebb tévedés s fájdalom, nálunk leggyakoribb a zsidóság olcsó gyalázása, lekicsinylése. Ha engem a fronton földérítő szolgálatra küldenek, és én az ellenség roppant haderejéről azt a hetyke tudósítást hozom, hogy szót sem érdemel, hogy egy pár emberrel szét lehet verni az egészet: akkor én katasztrófa elé viszem saját véreim, s haditörvényszék előtt méltán érdemlek golyót vagy kötelet. Gondolják meg ezt jól a zsidóság anekdotás, nótás fitymálói. Jellemző, hogy igen sok zsidó fölényes humorral segít a bátor kereszténynek ebben a lekicsinylésben, mert tudja, hogy ez elrejtja a veszélyt. Lekicsinyleni azt a fajt, mely a maga húszszoros kisebbségében elfoglalta a magyar élet minden stratégiai pontját, s mely egy történelmi katasztrófa ügyes kihasználásával lába alá gázolt bennünket, hitünket leköpte, zászlónkat letaposta, lekicsinyleni ezt a fajt nem önmagunk végtelen megvetését jelenti? a zsidóság is, mint minden más faj, erőknél és gyengeségeknél, kiválóságoknál és bűnöknek végére mehetetlen összetétele.

De, mert egy irtózatossan exkluzív vallás nevelésében, a kultúra és európai élet minden fényháza alatt megmaradt az &s, barbár, ösztönös ázsiai törzsembernek, erői és kiválóságai vérből jövőbbek, s inkább jelentik az egész faj védelmét és hódítását, mint más fajoknál, gyengeségei és bűnei szembeötlőbbek, s inkább rátámadnak az európai ember morális ízlésére. Mert a lényege a különbségnek, s ezt nem lehet eléggé ismétetni, mert ők szüntelenül ellentétesen más-képp tüntetik föl, az: hogy mi, magyarok, németek, szlávok, olaszok etc. Az európai hit, morál és kultúra közösségében a csupán törzsemberből emberré szélesedtünk, a zsidó pedig a kiválasztás kannibál hitével, rettenetes faji hitében és moráljában megmaradt az ötezer év előtti idegen szagtól ösztönösen irtózó törzsember.

A zsidóság a legkomolyabb, a legvégzetesebb ellenség, a zsidókérdés a magyarság élet-halál kérdése, amely bekapcsolódik a magyar élet, a magyar jövő minden mozzanatába. Viccet csinál-

ni ebből a kérdésből, lekicsinyelni ezt az ellenséget és ezt a veszélyt: csak hülyék vagy megfizetett gonoszok tehetik. A sok tragikomikus tévedés onnan ered, hogy mi asszimilálódós babonánkba butulva azt hittük, hogy az idegennek hetedik paradicsomi kéj, s nagy előléptetés magyarrá áthasolnunk. Ez a hit, mely erős faji öntudatra, egészséges fajnál tényleg hódító erőt jelentett volna, nálunk nemzeti öngyilkosságunk egyik fő forrása lett. A magunk ügynevezett ideális oh, de aljas és gaz ez a szó! horizontjából néztük a dolgot, s nem akartuk meglátni a természetrajzilag is való valóságot, hogy az életerős és gyenge fajok vad harca, s hogy minden fajnak magának kell megszerveznie védelmét és jövőjét, s nem szabad azt idegenre bízni. Így például érzékeny, humanisztika-liberális politikai primadonnáink sokszor énekeltek: Nem szabad általánosítani, hiszen van becsületes zsidó is, az ártatlan ne szenvedjen a bűnösért! Hát természetes, hogy van.

Én magam is ismertem nem egy nagy kultúrájú, gondosan kiépített belső életű, tiszta morálú zsidót. De egyet ne tessék elfelejteni. Ez a zsidó, éppen mert ilyen, s annál inkább, mert ilyen, a fajok harcában a saját fájával szolidáris, még akkor is, ha tiszteli a má-

sik fajt. Vagy elfogadjuk azt az ítéletet, hogy Erdélyben az a becsületes magyar, aki megtagadja magyarságát és oláhhú lesz. Felvidéken az a becsületes magyar, aki csehhez fordul és így tovább? Ugye bár, hogy nem, ugye, hogy az a szívünk szerint, morálunk szerint való magyar, aki a mienk marad minden poklokban keresztül? Vagy a zsidóra más mértéket mérünk? De föl lehet itt vetni a becsületesség kérdését? Ha az öt világrész egy-millió legbecsületesebb angolja, franciája vagy olaszja jönne ide, hogy a maga külön szolidaritásával kivegye a kenyeret a magyar szájból, a földet a magyar földműves alól, hogy kereskedelem, gyár az ő kezében legyen, hogy sajtóban, színházban kilopja a magyarból a védő lelket: antiangol, antifrancia és antiolasz volnék. Pedig ezekkel a fajokkal ezerévi morális, hitbeli és kulturális közösségünk van. De nekem igazán mindegy, hogy aki elveszi a jelent, jövőt, az életet és mindent fajomtól, az comme il faut gavallér vagy pedig börtönviselt apacs. Vagy a fronton csak arra löttünk, aki azelőtt való napon elfelejtette a drótsövénnyel átküldeni az erkölcsi bizonyítványát? a becsületesség kérdését itt csak ostobák vagy megtévesztő szélhámosok vethetik föl.

De nem is azokat a zsidókat szoktuk ám mi becsületességnek nevezni, akik tényleg azok. Az ilyenek nemigen törtetnek kegyeinkért, s nyíltan fajú emberének vallották magukat. A mi "becsületes" zsidónk az a zsidó, aki átkezeszterkedik, ha kell, naponta kétszer, aki azt sem tudja, hova legyen a magyarságától, úgy köpik, mintha népszínműben volna, aki zokog a magyar határon, mint a vajszívű Vázsonyi, aki a nemzeti színű határcövek láttára majdnem fizikai zsidóságból is magyarrá integrálódott. Ez az a zsidó, mely abban a pillanatban, hogy a csehek Lőcsére beléptek, dühös csehhez, s Kolozsváron az első oláh katona láttára felgerjedt oláhhá lett. Ez a legveszélyesebb típus, ezt küldi a félelmetes faj előre, hogy a népek kebelében elfoglalják az elővárakat. A kommunizmus alatt a zsidó imperializmus legféktelenebb harcosai katolikus, református s volt nemzeti színű zsidók voltak. Egy zsidó író, a zsidó uralom egyik komikus, torz figurája, a háborúban még "mérhetetlen faji göggel" nézte a magyar katonákat, s a kommunizmus második napján már piszkos szavakban köpte le a magyar fajt. A zsidó zsidó ellen harcolok teljes erőmből, de tisztelhetem, mint nemes ellenfélt. De ezek a nemzeti színű,

magyar és keresztény zsidók az emberiség leghitványabb sőpredékei, s életösztönünknek ezeket kell legelőbb eltüntetni a magyar életből

Éppen ilyen dőreség, ha a zsidókérdésben a szeretetre s kereszténységünkre hivatkoznak. A szeretet nem az, hogy szeressem azokat, akik eleszik a jövőt a gyermekeimtől, akik eleszik az országot fajomtól: a szeretet törvénye mindeneke-lőtt a hozzám tartozók és fajtám iránt kötelez. Az a szeretet, melyet így liberális maszlagolásokban kívánnak, a legtermészetellenesebb perverz gyűlölet saját Vérem ellen. A kereszténység pedig nem vénemberek mazochizmusa, akik beteg vonzóással szeretik azokat, akik tépik és csalják őket. A kereszténység nem egy pár evangéliumból kiragadott érzelmes mondat. A kereszténység sok százados történelmi fejlődés: az európai emberiség védő, harcos szolidaritása az örök emberi jogok, az örök emberi egészség és morál megvédésére az ő barbár törzsember vad ösztönei ellen. Igen: nagy ölelést jelent Krisztus a tiszta emberi együttműködés számára. De korbácsot jelent az éhes, vad törzsi ösztönök ellen. Az antiszemizmusban Krisztus korbácsának vagyunk harcos keresztényei.

Ne hazudjunk hát el hamis szentimentalizmussal a dolog rideg lényegét. A fajok irtózatossan harcáról van itt szó. Egy ázsiai barbár faj, mely megmaradt emberevő, zord ősi törzs pszichéjében, és magáévá tette az európai kultúra minden rafinált eszközét, nem kötve semmi moráltól, halálos gyűlölettel az európai múlt, európai morál, európai kultúra ellen, melyből ő ki volt tagadva, ezer arccal, millió eszközzel tör Európa meghódítására. Fájdalmas gyengeségünk látva, kihasználva mindazt, ami bennünk hiba, s még inkább azt, ami bennünk emberileg nemes, leigázott bennünket, s felépítette itt európai hódításának előbástyáját.

Szabadságharc a mi antiszemizmusunk, s az örök emberi jogok kétségbeesett segélykiáltása. Tízmillió proletárra rabolt magyar fordul a világ proletárijaihoz a zsákmányoló faj zabolátlan étvágya ellen. Azok, akik a munkát tették a világ vallásává, azokat fogják-e ellenünk segíteni, akik minket fájdalmas, véres munkánk minden gyümölcsében megraboltak?

Tízmillió magyar, akit lelkében is megtapostak, kire egy idegen faj erőszakolja a maga zsarnoki ideológiáját, ízléstelen ízlését, meghamisított, faji fegyverrel torzított doktrínáit: ez a tízmillió magyar kiált a világ szabadgondolkodóihoz, segítsék őt lelki felszabadulásában.

Tízmillió minden jó szándékában megrágalmazott, minden emberiségében megcsalt, minden jogában megrabolt magyar jajgat Európa liberalizmusához, engedjék őt is élni, hogy földje az ő földje, vetése az ő termése, hogy munkája az ő kenyere legyen, s szabadjon védőpajzsot emelnie az orgyilkos tör és a tolvaj kéz ellen. Tízmillió magyar követel igazságot Európát védő nagy történelmi munkájáért.

És egyet jó lesz meggondolnia Európának. Ma még sokan mosolyognak Nyugaton a zsidó imperializmus veszélyein. Pedig ez a veszély napról napra óriási arányokat ölt. És ennek az imperializmusnak a győzelme az európai múlt, az európai közös fejlődés, az európai kultúra végső veszedelmét jelentené. A magyarságnak a múltban fájdalmas szent történelmi hivatása volt, hogy Európa munkáját védje az ázsiai éhes törzsi ösztönök ellen. A mi antiszemizmusunk ennek a történelmi munkának a folytatása, s így világtörténelmi munkát végzünk vele az emberiség védelmére. Mi vagyunk a megmaszlagolt Európa fölébredt életösztöne, a nagy szabadságharc előfutárjai, hirdetői egy tisztább jövőnek. Fogjunk össze mindnyájan az antiszemizmusban, mint egy hazát teremtő, Európát védő nagy, történelmi elhivatásban. Oh, higgyétek meg, hogy az emberiség leghősiesebb s mártíriumosan legszebb megvalósulása ma: magyarnak lenni!

Szabó Dezső - Virradat, 1921. január 21.

